

Marie-Odile Judes , Martine Bourre , Tito Lupotti , редактор: EDT-Giralangolo , 2014 г.

Когато някой питаше вълчето Тито какъв би искал да стане, когато порасне, той винаги отговаряше: „Когато порасна, искам да стана цветар!“

Този отговор вбесяваше г - н Лупоти, бащата на Тито. С лапи на бедрата и опашка, треперещи от ярост, той се караше на сина си: „Семейство Лупоти са ловци от 50 поколения! Трябва да следваме семейната традиция!“ Тито навеждаше глава и упорито отговаряше: „Не обичам лова!“

“Това не е възможно, всички вълци са луди по лова!” — възразяваше г - н Лупоти.

После се изправяше и с блеснали очи добавяше: „Няма по-приятно нещо от това да гониш едно хубаво пухкаво прасенце, да го хванеш и да го сложиш да се готви в гювеч с лук и розмарин!“

“Не обичам месо!” — настояваше Тито.

Татко Лупоти се смееше: „Ама наистина! Струва ми се, че в неделя дълго се забавлява с онзи овнешки бут... Изяде пет парчета от него!!!“

„Харесвам месото, което купувате, но не и това, което ловите!“ — пояснил малкият вълк Тито.

После поклатил глава и продължил: „Ще бъда цветар, решил съм! Ще имам хубав магазин, пълен с рози, лалета и маргаритки. С парите, които ще спечеля от продажбата на моите цветя, ще купя много крехки и вкусни печени меса от месаря.“

Този отговор на сина му не давал мира на г-н Лупоти. През нощта, докато Тито спял спокойно, големият вълк се разхождал нагоре-надолу из кухнята. „Трябва да попреча на Тито да стане цветар, на всяка цена, иначе ще умра от срам и мъка!“

Една вечер г-н Лупоти внезапно се сетил: „Хехехе ... Знам как да променя решението на Тито! Всичко, което трябва да направя, е да го науча да обича лова и когато започне да му се наслаждава, ще спре да мисли за тези проклети цветя.“

Вълкът ударил с юмрук по масата: „Утре ще ходим на лов за зайци и глигани! И ако не мога да направя сина си ловец, кълна се, че ще си изям шапката!“

На следващия ден, призори, г-н Лупоти събудил Тито и му казал: „Бързо, бързо, ставай, отиваме на лов!“

— Спи ми се... — измърморило малкото вълче.

За да събуди сина си както трябва, г - н Лупоти го накарал да пие ечемично кафе с подправки и запял военна песен.

Когато стигнали наскреда гората, големият вълк прошепнал: „Сега ще се скрием в храстите и когато мине някой заек, ще скочим върху него и ще го сложим в чувала.“

След няколко минути пристигнал заек, който бутал ръчна количка. Тито веднага изскочил и извикал: „Бягай, Зайо, бягай! Баща ми иска да те изяде!“

Заекът пуснал количката и избягал, без да се замисли.

— Но ти си луд! Защо го направи? — извикал г-н Лупоти .

Малкият вълк изсумтял: „Защото не обичам лова, вече ти казах! Ловът е жесток, варварски и брутален. Никога няма да бъда ловец!

Тито внезапно млъкнал и се втренчил слисан в баща си: големият вълк си ядял шапката.

Г-н Лупоти мислел и премислял и му се родила друга идея: „Вече знам как да попреча на Тито да стане цветар... Всичко, което трябва да направя, е да му кажа, че това е опасна работа и ако така не го изплаша, кълна се, че ще си изям възглавницата!“

На следващата сутрин, докато закусвали, големият вълк казал на сина си: „Хубаво е, че искаш да станеш цветар, но знаеш ли, че това е много опасна работа?“

„А, да да“, казал Тито с пълна уста.

“Наистина!” — възкликнал г-н Лупоти. „Можеш да се убодеш с роза и да получиш тетанус, да се порежеш с ножица, дори можеш да настинеш...“

Тито го прегърнал и казал: „Не се тревожи, тате, ще бъда много внимателен: ще си направя ваксина срещу тетанус, ще сложа дебели ръкавици, за да не се порежа, и топли ботуши, за да не замръзна.“

Тито внезапно млъкнал и погледнал смаяно баща си: големият вълк си ядеше възглавницата.

На следващата вечер той влязъл в стаята на Тито и изсипал три бутилки парфюм върху възглавницата, върху пижамата и върху леглото на малкия вълк. Парфюмът бил толкова силен, че г-н Лупоти почувствал, че му се гади.

„Сега, ако Тито не се разболее само при мисълта за цветя, кълна се, че ще изям чиниите на баба си!“ — прошепнал големият вълк.

На следващата сутрин, около осем часа, Тито изтичал при баща си, който се бръснел в банята и казал:

„В стаята ми има странна миризма: мирише на пачули, роза и теменужка.“

Малкото вълче помълчало известно време, след което добавило:

„Татко, когато порасна, не искам повече да бъда цветар!“

Г-н Лупоти бил толкова шокиран от новината, че се порязал с бръснача. Сложил лепенка и с треперещ глас попитал Тито: „Наистина ли?“

Тито кимнал решително и възкликнал: „Да! Искам да съм парфюмерист! Защото това, което всъщност харесвам в цветята, е техният аромат, а не...“

Тито изведнъж млъкнал и се втренчил смаяно в баща си...

... Г-н Лупоти ядял една по една чиниите на баба си, красивите порцеланови чинии, тези с розовите и сините цветя...

